

I

Als menschen, zwoegend op onvruchtbaar land
te wekken leven, waar geen leven is,
uit stuggen grond te trekken 't brood met handen
krom van vermoeienis —

— maar moed'loos eind'lijk geven zij het op
en zwijgend gaan zij al
— een stille stoet naar 't vreemde land
dat brood hun geven zal.

Zoo trachtte ik liefde te verwekken,
waar nimmer liefde leven kon —
— en zwijgend ging ik eind'lijk henen
te zoeken 't land van eeuw'ge zon.

II

Zooals zij langs de straten gaan
door duisteren regennacht
naar 't groote schip, dat zwijgend ligt,
zijn somberen lading wacht —

— en donker-dreigend heft zijn romp zich hoog —
een roerloos noodlot, dat daar ligt
zoo zwaar en zwart, — zij bukken 't bleeke hoofd
en gaan als onder Gods — gericht.

Zoo donker-dreigend lag mijn leven daar,
een nacht, wanhopig zwart —
ik ging gebukt, diep onder eeuw'gen druk
van eindelooze smart.

III

Zooals zij komen in een land van zon,
waar jubelt zomerpracht —
— zooals zij heffen 't hoofd, en strekken zich
in nieuwen levenskracht —

— en onder hunne handen barst de aard
haar zwaren rijkdom uit,
— zij zien de velden golven goud, zee van
geluk die hen omsluit.

Zoo vond ik eind'lijk 't wond're land —
— jouw zuivere liefde-rein —
een zomerweelde, eind'loos wijd
van eeuw'gen zonnenschijn.